

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 12 kwietnia 2016 r. – Majid (lub Madzhdi) Shiri**

(Sprawa C-201/16)

(2016/C 260/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Majid (lub Madzhdi) Shiri

Strona pozwana: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca ⁽¹⁾ przewidujące prawo do skutecznego środka zaskarżenia, w szczególności art. 27 ust. 1 w związku z motywem 19, należy interpretować w ten sposób, że osoba ubiegająca się o azyl może powołać się na przeniesienie odpowiedzialności na wnioskujące państwo członkowskie ze względu na upływ sześciomiesięcznego terminu przekazania (art. 29 ust. 2 w związku z art. 29 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy przeniesienie odpowiedzialności następuje zgodnie z art. 29 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 604/2013 już w chwili momencie bezskutecznego upływu terminu, czy też przejście odpowiedzialności wymaga odmowy przejścia lub wtórnego przejścia danej osoby przez odpowiedzialne państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 180, s. 31.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 14 kwietnia 2016 r. – Unabhängiges Landeszentrum für Datenschutz Schleswig-Holstein/Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH**

(Sprawa C-210/16)

(2016/C 260/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana, strona wnosząca apelację i strona wnosząca skargę rewizyjną: Unabhängiges Landeszentrum für Datenschutz Schleswig-Holstein

Strona skarżąca, druga strona postępowania apelacyjnego i druga strona postępowania rewizyjnego: Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH

Przypozwany: Facebook Ireland Limited

Uczestnik: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że reguluje on w sposób wyczerpujący odpowiedzialność za naruszenia ochrony danych, czy też w ramach „odpowiednich środków”, o których mowa w art. 24 dyrektywy 95/46/WE, i „skutecznych uprawnień interwencyjnych”, o których mowa w art. 28 ust. 3 tiret trzecie dyrektywy 95/46/WE, w wielostopniowych stosunkach między zamieszczającymi [udostępniającymi] informacje pozostaje miejsce na odpowiedzialność podmiotu, który nie jest administratorem danych w rozumieniu art. 2 lit. d) dyrektywy 95/46/WE, w przypadku wyboru operatora udostępnianych przez ten podmiot informacji?
2. Czy z przewidzianego w art. 17 ust. 2 dyrektywy 95/46/WE obowiązku państw członkowskich zobowiązania administratora danych, w przypadku przetwarzania danych w jego imieniu, „do wybrania przetwarzającego, o wystarczających gwarancjach odnośnie do technicznych środków bezpieczeństwa” wynika *a contrario*, że w przypadku innych stosunków użytkowania, które nie są związane z przetwarzaniem danych w imieniu administratora danych w rozumieniu art. 2 lit. e) dyrektywy 95/46/WE, nie istnieje obowiązek starannego wyboru i nie może on zostać ustanowiony również na podstawie prawa krajowego?
3. Czy w przypadkach, w których spółka dominująca mająca siedzibę poza Unią Europejską utrzymuje w różnych państwach członkowskich prawnie samodzielne przedsiębiorstwa (spółki zależne), organ nadzorczy państwa członkowskiego (tutaj: Niemiec) jest uprawniony zgodnie z art. 4 i art. 28 ust. 6 dyrektywy 95/46/WE do wykonywania uprawnień powierzonych mu zgodnie z art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE wobec przedsiębiorstwa położonego na jej terytorium również wtedy, jeżeli przedsiębiorstwo to jest odpowiedzialne wyłącznie za promocję sprzedaży reklam i inne działania marketingowe skierowane do mieszkańców tego państwa członkowskiego, podczas gdy zgodnie z podziałem zadań wewnątrz koncernu wyłączna odpowiedzialność za gromadzenie i przetwarzanie danych osobowych na całym terytorium Unii Europejskiej i tym samym również w innym państwie członkowskim (tutaj: Niemczech) spoczywa na położonym w innym państwie członkowskim (tutaj: Irlandii) samodzielnym przedsiębiorstwie (spółce zależnej), jeżeli decyzja o przetwarzaniu danych jest faktycznie podejmowana przez spółkę dominującą?
4. Czy art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadkach, w których administrator danych prowadzi przedsiębiorstwo na terytorium jednego państwa członkowskiego (tutaj: Irlandii) i na terytorium innego państwa członkowskiego (tutaj: Niemiec) istnieje kolejne, prawnie samodzielne przedsiębiorstwo, które w szczególności jest odpowiedzialne za sprzedaż powierzchni reklamowych, i którego działalność jest skierowana do mieszkańców tego państwa, właściwy w tym innym państwie członkowskim (tutaj: Niemczech) organ nadzorczy może skierować środki i zarządzenia w celu egzekwowania ochrony danych również wobec kolejnego przedsiębiorstwa (tutaj: w Niemczech), do którego zgodnie z podziałem zadań wewnątrz koncernu nie należy administrowanie danymi, czy też rzeczony środki i zarządzenia może stosować jedynie organ nadzorczy państwa członkowskiego (tutaj: Irlandii), na terytorium którego ma swoją siedzibę przedsiębiorstwo administrujące danymi zgodnie z podziałem zadań wewnątrz koncernu?
5. Czy art. 4 ust. 1 lit. a) oraz art. 28 ust. 3 i 6 dyrektywy 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadkach, w których organ nadzorczy państwa członkowskiego (tutaj: Niemiec) występuje przeciwko działającej na jego terytorium osobie lub jednostce zgodnie z art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE w związku niestarannym wyborem osoby trzeciej włączanej w proces przetwarzania danych (tutaj: przedsiębiorstwa Facebook) z uwagi na to, że ta osoba trzecia narusza przepisy dotyczące ochrony danych, działający organ nadzorczy (tutaj: Niemcy) jest włączony w ocenę dokonywaną przez organ nadzorczy innego państwa członkowskiego, w którym administrująca danymi osoba trzecia ma swoją siedzibę (tutaj: Irlandii) w tym znaczeniu, że nie może dokonać odmiennej oceny prawnej, czy też podejmujący działanie organ nadzorczy (tutaj: Niemcy) może samodzielnie zbadać zgodność z prawem przetwarzania danych przez mającą siedzibę w innym państwie członkowskim (tutaj: Irlandii) osobę trzecią jako kwestię wstępną, zanim organ ten podejmie działania we własnym zakresie?

6. Jeżeli podejmujący działanie organ nadzorczy (tutaj: w Niemczech) może dokonać samodzielnej weryfikacji: czy art. 28 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy 95/46/WE należy interpretować w ten sposób, że organ ten może wykonywać powierzone mu zgodnie z art. 28 ust. 3 dyrektywy 95/46/WE skuteczne uprawnienia interwencyjne wobec mającej siedzibę na jego terytorium osoby lub jednostki w związku ze współodpowiedzialnością mającej siedzibę w innym państwie członkowskim osoby trzeciej za naruszenia przepisów dotyczących ochrony danych wyłącznie wtedy, jeżeli wcześniej organ nadzorczy tego innego państwa członkowskiego (tutaj: Irlandii) zwrócił się z żądaniem wykonania jego uprawnień?

⁽¹⁾ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht München (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2016 r. – Postępowanie karne przeciwko Tanji Reiter

(Sprawa C-213/16)

(2016/C 260/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Tanja Reiter

Druga strona postępowania: Staatsanwaltschaft München I

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 i art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE ⁽¹⁾ z dnia 22 maja 2012 r. sprzeciwiają się przepisowi państwa członkowskiego, który w ramach postępowania karnego nakłada na oskarżonego, który nie ma miejsca zamieszkania w tym państwie członkowskim obowiązek ustanowienia pełnomocnika do doręczeń dla celów wydanego względem niego wyroku nakazowego, nawet jeżeli w następstwie tego oskarżony nie ma możliwości wykorzystania w całości terminu na wniesienie sprzeciwu od wyroku nakazowego, ale nie ma on także adresu, pod który można mu doręczyć wyrok nakazowy w sposób możliwy do udowodnienia, a imienne wskazanie pełnomocnika do doręczeń umożliwia mu informowanie na bieżąco pełnomocnika do doręczeń, pod jaki adres może być wysłany wyrok nakazowy za pisemnym potwierdzeniem odbioru
- 2) Czy art. 2 ust. 1 i art. 6 ust. 1 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. sprzeciwiają się przepisowi państwa członkowskiego, który w ramach postępowania karnego nakłada na oskarżonego, który nie ma miejsca zamieszkania w tym państwie członkowskim obowiązek ustanowienia pełnomocnika do doręczeń dla celów wydanego względem niego wyroku nakazowego, a bieg terminu do wniesienia sprzeciwu rozpoczyna się już z chwilą doręczenia pełnomocnikowi do doręczeń, jeżeli oskarżony w przypadku tak obliczonego uchybienia terminu może wnosić o przywrócenie terminu, a za uzasadnienie wystarczy to, że wyrok nakazowy został mu przekazany, i po przekazaniu wniósł on w terminie sprzeciw, czyli jeżeli może on później skorzystać z nieskróconego terminu do wniesienia sprzeciwu dzięki przywróceniu terminu, nawet jeżeli ustawa przewiduje zasadę wykonalności wyroku nakazowego z upływem terminu.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym, Dz.U. L 142, s.1.